

N:o 200.

*Af Herr Magnus Svensson: Angående äsättande af en inregistre-
ringsafgift å så väl de till införsel tullfria varor som å
samtliga exportartiklar m. m.*

Då Staten är betungad med en stor skuldsumma, som för hvarje år drager många millioner ur landet till räntor och amortering; då utgifterna betydligt öfverstiga inkomsterna, och ingen utväg finnes att komma utur denna bedröfliga ställning, utan att man antingen skaffar nya inkomstkällor eller minskar utgifterna, manas enhvar, som har erhållit det magtpåliggande uppdraget att vara landets ombud, att se sig om efter utvägar, som kunna, på ena eller andra sättet, leda till en förbättring.

Den sednare utvägen, nemligen att minska utgifterna, bör visserligen användas, der så med skäl ske kan, men då de flesta statsutgifterna äro rent af nödvändiga eller åtminstone genom vanan blifvit behof, och man på många håll genom indragningar möjligen skulle kunna göra mera skada, än som uppvägdes af den vunna besparingen, samt dessutom flertalet af de möjliga besparingarne likväl endast skulle lemna mindre betydliga summor i vinst, anser jag, att man i första rummet är skyldig att söka utfinna medel att öka inkomsterna. Det vanligaste sättet, eller att öka den allmänna bevillningen, torde vara föga rådligt, synnerligen under nuvarande förhållanden. Regeringen föreslog vid förra riksdagen beviljade förhöjningar i införseltullen för kaffe, socker och tobak. Tyvärr äro vi, hvad de allra flesta artiklar beträffar, genom Franska handelstraktaten förhindrade att på denna väg, nemligen genom höjande af tullsatserna å åtskilliga artiklar, öka statsinkomsterna, hvilket nu hade mer än någonsin för oss varit af vikt.

Men det finnes en mängd artiklar, som icke bära någon tull alls, utan äro vid införseln hit alldeles fria, och hvaraf en god del torde kunna räknas till de för oss *icke* nödvändiga. Äfven dessa artiklar måste af tulltjenstemännen behandlas. Staten måste således, genom att aflöna tullstyrelse och tulltjenstemän, och genom en mängd andra inrättningar till handelns fördel, för dessa tullfria varor, lika väl som för de med tull belagda, göra ganska betydliga utgifter,

utan att genom dessa artiklar få några inkomster. Staten får således på denna tullfria införsel en gifven förlust. Man kan väl invända, att de öfriga tullinkomsterna godtgöra denna förlust, men hvarför skall den ene importören för sin vara betala en afgift, hvarifrån den andre är befriad, då begge likväl borde vara lika skyldige att ersätta utgifter, som det allmänna måste göra för att understödja deras rörelse; utgifter till tulltjenstemän och konsuler, tullhus och hamnar, kanaler och jernvägar. Det är detsamma som om man ville lägga statsutskylder eller kommunalskatter på somliga, men fritaga andra.

England, hvars exempel i frågor, som röra handel och tull, så ofta åberopas såsom mönster, låter oss årligen skatta för våra dit införda råvaror högst betydliga summor. Andra länder låta också de främmande importörerna betala Statens omkostnader i ofvannämnda hänseenden. Om vi ofta låna bruk och seder från främmande land i hvad som ej är efterföljansvärdt, hvarför må vi ej också lära af dem det, som verkligen gagnar oss?

Dessutom utföras flera råvaror ur landet, hvilkas utförsel ej kan sägas vara gagnande för oss, utan tvärtom bidra till att hålla landet nere på en låg ståndpunkt, och som är i ett hänseende ovilkorligen högst förderlig. Äfven af dessa varor, hvilkas utförsel ej bör ur någon klok hushållningssynpunkt uppmuntras, vore väl ej oskäligt att fordra en viss afgift, ehuru ej i form af tull. En låg afgift af dessa fria in- och utförselvaror skulle kunna förskaffa oss en ganska betydlig och nu högst behöflig statsinkomst, utan att denna afgift komme i den ringaste strid med tulltaxan.

Jag ville derföre föreslå,

»att alla nu vid införsel tullfria varor beläggas med en bestämd och lika inregistreringsavgift, likasom alla utförselvaror, ehuru för dessa sednare lägre» ;

eller ock,

»att alla nu vid införsel tullfria varor, med undantag för spanmål, oarbetadt guld och silfver, apotheksvaror samt reseffekter och gångkläder, som sjöfarande eller resande för eget bruk medföra, beläggas med en inregistreringsavgift, lika för alla, eller ock lämpad efter olika klasser; samt att dylika afgifter vid utförsel åsättas pitrops, telegrafstolpar och andra dylika alster af ungskog, malmer, lumpor samt kreatursben, malna och omalna.».

Om remiss af denna motion till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1868.

Magnus Svensson
från Skaraborgs län.